

na podpisatele z ochoty. Nestane-li se tak zaviněním přejímatelovým, jest tento podpisatel z ochoty práv z náhrady škody. I tehdy, byla-li směnka taková převedena na osobu třetí, které jest známo, že přijatel podepsal jen z ochoty některému z předchůdců, nemůže býti okolnost tato onomu třetímu nabyvateli směnky s účinkem namítána, neboť ochota podepsavšího přijatele záleží právě v tom, že přejímatel směnky (B.), jež stala se po případě podpisem z ochoty cennější, může ji dáti v oběh. Ví-li tedy třetí nabyvatel o tomto poměru a vykoná-li své právo ze směnky, nelze v tom spatřovati obmyslnost, neboť on ví jen, že se podpisatel z ochoty k svému přejímateli směnky chtěl zavázati kterémukoli třetímu nabyvateli, tedy i jemu, což není nijak na závalu výkonu práva jeho jako směnečného věřitele. Jinak by se ovšem věc měla, kdyby bylo, jak se při směnkách z ochoty stává, mezi podpisatelem z ochoty a přejímatel směnky výslovně ujednáno, že směnky nemá býti vůbec použito, totiž, že nemá býti realizována a kdyby tato úmluva třetímu nabyvateli byla známa. Pak by ovšem třetí nabyvatel nebyl bezelstným, kdyby směnku přes to zažaloval. O to však v tomto případě nejde a jest proto lhostejno, zda žalobkyně věděla, že žalovaný podepsal žalobní směnky jen z ochoty a za jakým účelem, jestliže k tomuto účelu bylo směnek skutečně použito. Tvrdí-li žalovaný teprve v odvolání a dovolání, že mu jednatel žalující společnosti slíbil, že směnky prozatím u sebe ponechá až do doby, kdy bude vydateli možno, aby je vyplatil, čímž by se byl ovšem zřekl jich uplatňování žalobou proti přijateli, jest to novota, jíž se právem odvolací soud nezabýval a kterou musí ponechati nepovšimnutou i soud dovolací. Že směnek bylo B-em skutečně použito k opatření automobilu, zjistily oba nižší soudy z dopisů ze dne 3. a 10. února 1925, jichž pravost oběma stranama byla uznána.

Čís. 5366.

Na odbytné dle zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 286 sb. z. a n. lze vésti exekuci jen, pokud převyšuje 4000 Kč.

(Rozh. ze dne 13. října 1925, R II 301/25.)

Exekuci, vedenou na odbytné dlužníka 4.217 Kč 50 h dle zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 286 sb. z. a n., zabavením a přikázáním k vybrání, soud první stolice k návrhu dlužníka zrušil. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by se usnesl o rozvrhu odbytného 4.217 Kč 50 h. Důvody: Napadeným usnesením byly veškeré na odbytné 4.217 Kč 50 h vedené exekuce jakožto nepřipustné zrušeny, poněvadž odbytné 4.217 Kč 50 h skládá se dílem z drahotních přídavek, které vůbec exekuci nepodléhají, a ostatní zbývající peníz nedosahuje přípustné výše pro exekuci volné 4000 Kč. Rekursní soud nesouhlasí s tímto právním názorem. Povinný byl na základě §u 16 (1) podle obdoby §u 9 zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 286 sb. z. a n. dán do trvalé výslužby a bylo mu vyměřeno v důsledku toho k poslednímu dni měsíce července 1925 pro výměru odpočivných požitků započítatelné služební doby 4 roků jednoho měsíce 14 dní, odbytné jednou

pro vždy ve výši čtyřnásobku jednoměsíčního příjmu naposled vyplacených stálých požitků, ve výši 4.217 Kč 50 h. Nárok na odbytné na základě zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 286 sb. z. a n. jest samostatným, zvláštním nárokem, který nemá povahy dřívějších služebních požitků. Odbytné jest jednotným a nedělitelným celkem a pro otázku, zda a v jaké míře je odbytné zábavním, nepřicházejí v úvahu části, z kterých se odbytné skládá. § 2 čís. 3 cit. zák. ustanovuje, že odbytné činí při jednoroční službě jednoměsíční příjem naposled vyplacených stálých požitků, při delší službě částku jednoměsíčního příjmu naposled vyplacených stálých požitků násobeného počtem služebních let. Co je rozuměti pod pojmem stálých požitků vysvětluje § 24 zákona. Stálými aktivními požitky ve smyslu tohoto zákona jsou služné (adjutum), denní plat (mzda), místní (činžovní) přídavek, jednotný drahotní přídavek, přídavek na děti a osobní přídavek, pokud není podmíněn určitým služebním výkonem. V dekretu presidia mor. sl. vrchního zemského soudu v Brně ze dne 1. července 1924 je zřejmě vzhledem k tomuto zákonnému předpisu uvedena výše služného a jednotlivých přídavků. Položky, z kterých se odbytné skládá, pozbyly však v rámci odbytného samostatné existence a dřívější povahy služného a přídavků, a je směrodatným pro otázku, zda odbytné je zábavním, jedině výše odbytného jako jednotného celku.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu dlužníka potud, že obnovil usnesení prvního soudu, pokud jím byla zrušena exekuce na odbytné povinného co do částky 4000 Kč. Co do zbytku 217 Kč 50 h pak usnesení rekursního soudu potvrdil v ten rozum, že nevyhověl návrhu dlužníka na zrušení exekuce.

D ů v o d y:

Rekursní soud vykládá mylně ustanovení §u 2 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. v ten rozum, že na odbytné, převyšující 4000 Kč jest exekuce přípustna bez omezení. Podle poslední věty odstavce (1) tohoto §u musí dlužníku zůstatí vždy ročních 4000 Kč. Toto označení »ročních« lze vztahovati jen na výslužné a zaopatřovací platy (srv. první větu §u 2), ne však na odbytné, ohledně něhož platí omezení exekuce do třetiny tak, by dlužníku zůstalo volných 4000 Kč. Zákonnodárci šlo zajisté o to, by dlužník, odkázaný na odbytné, nebyl pro nejbližší čas po výstupu ze služby zbaven všech prostředků, a by mu bylo umožněno hledati klidněji nové zaměstnání jemu lépe odpovídající, než kdyby byl odkázán na nejbližší náhodu. To platí tím spíše pro odbytné stanovené zákonem ze dne 22. prosince 1924, čís. 286 sb. z. a n. Co do částky 4000 Kč zrušil tudíž exekuční soud právem exekuci podle §u 39 čís. 2 ex. ř. Co do zbytku odbytného oprávněn však byl rekurs vymáhajícího věřitele, jenž jediný odporoval zrušovacímu usnesení. Věřitel tento navrhl v rekursu zrušení nebo změnu usnesení a stanovení opětného rozvrhového roku. Patrně nebylo rekurentovi známo, že ostatní vymáhající věřitelé neodporovali zrušení exekuce, takže ohledně nich stalo se právoplatně. Bylo proto co do zbytku vyhověti rekursu jen tím, že bylo zamítnouti návrh povinného na zrušení exekuce, a přenechatí vymáhajícímu

věřiteli a exekučnímu soudu další provedení exekuce povolené na služební požitky povinného. Nelze proto ani co do zbytku potvrditi doslovně usnesení rekursního soudu ukládající exekučnímu soudu, by se usnesl o rozvrhu odbytného, neboť k rozvrhu není dosud příčiny, pokud zbývá jediný vymáhající věřitel.

Čís. 5367.

V rámci úvěrní hypoteky nelze požadovati více, než činí nejvyšší míra uvedená v pozemkové knize.

Z rozdělovací zvláštní úpadkové podstaty mohou býti uhrazeny před oddělnými věřiteli jen takové pohledávky podstaty, které se na ni vztahují. O tom, které pohledávky vztahují se na úpadkovou podstatu všeobecnou a které na úpadkovou podstatu zvláštní, rozhoduje výlučně úpadkový soud (úpadkový komisař), vykonav potřebná šetření, s vyloučením pořadu práva, a to i tehdy, byla-li věc, náležející ku zvláštní podstatě, prodána exekučně. Exekučnímu soudu náleží případné upravení položek, o nichž uznal úpadkový soud, že se vztahují k úpadkové podstatě.

V řízení o rozvrhu nejvyššího podání nelze přisouditi útraty proti úpadci.

(Rozh. ze dne 14. října 1925, R I 732/25.)

Za úpadkového řízení o jmění akciové společnosti B. byly v exekuční dražbě prodány nemovitosti úpadkyně. Rozvrhuje nejvyšší podání za tyto nemovitosti, přikázal exekuční soud v přednostním pořadí pod a) výlohy a útraty opatrovnictví nad firmou B. a to jednak útraty opatrovníka, jednak členů poradního výboru, b) výlohy a útraty správce úpadkové podstaty. V knihovním pořadí přikázal exekuční soud nejprve Úvěrnímu ustavu v rámci úvěrové pohledávky 125.000 a 6000 Kč pouze 131.000 Kč z přihlášených 162.723 Kč, dále přikázal několika dalším věřitelům pohledávky dle přihlášky. Věřitel firma M. vyšel na prázdno. Rekursní soud k rekursům firmy M. a Úvěrního ústavu napadené usnesení potvrdil. Důvody: Rekurs firmy M. vytýká, že neměly býti v pořadí výsadním přikázány ani útraty opatrovníka a členů poradního výboru, ani útraty správce podstaty, než s náhledem tím nelze souhlasiti. Při rozvrhu výtěžků za nemovitosti patřící do úpadkové podstaty jest ovšem řídit se předpisy exekučního řádu, avšak i předpisem Šu 49 (1) konk. ř., dle něhož v pořadí před odlučovatelí zapraviti jest útraty zvláštní správy, zpeněžení a rozdělení zvláštní podstaty. Hledí-li se k tomuto předpisu, nemůže býti pochybno, že opatrovník i členové poradního výboru, jakož i správce podstaty mají nárok, by jim před ostatními věřiteli nahrazeny byly všechny náklady, které učinili na zvláštní podstatu. Nejen výlohy předchozí vnucené správy, nýbrž vůbec každé zvláštní správy musí dojíti přednostního zaplacení, neboť § 49 (1) v tom nečiní rozdíl. Správa, jak uvedl první soud, týkala se výhradně realit do dražby daných jako jediného majetku, který měl cenu a to ku zřejmému prospěchu věřitelů knihovních, a odpovídá tudíž předpisu Šu 47 konk. ř., když celé tyto útraty z výtěžku za nemovitosti bu-